

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

15 JULI 1937

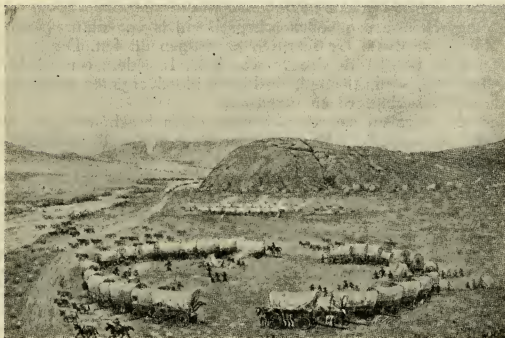
No. 14

42e JAARGANG

Komt, Heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht!
Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
Naar uw kruis krijgt ge kracht.....

En sterven wij, alvorens daar te zijn,
Blijde dag, ongehoord!
Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
In het schoon hemeloord.....

Pioniers, kampeerend bij Independence-Rots Op de vlakten van Wyoming

Over bergen, over vlakten, door rivieren, in zomerhitte en winterkoude baanden deze stoere eerstelingen der herstelde kerk zich een weg naar hun rustoord in het Rotsgebergte, waar de berg van het Huis des Heeren in de laatste dagen zou worden opgericht. Zij hebben ons een erfdeel nagelaten, waarop wij trotsch kunnen zijn. Wij zijn hun schuldig voor dit onvervaard geloof, hetwelk hen er toe leidde, dit machtige werk te ondernemen en te volbrengen. Op 24 Juli bereikte het pionierskamp de Salt Lake vallei en sinds dien tijd wordt deze dag door Kerkleden over de geheele wereld als een feestdag beschouwd.

DES MENSCHEN BEHOEFTE AAN EEN ZALIGMAKER door Nephi Jensen

Op zekeren dag had een ouderling der Kerk een vriendschappelijk gesprek met een man, die beweerde, geen geloof in het Evangelie te hebben. In den loop van het gesprek bracht de ouderling enkele krachtige redenen naar voren voor het gelooven in de goddelijkheid van God's groot werk in de laatste dagen. De twijfelaar werd ongeduldig en merkte nogal trotsch op: „Ik geloof niet in het gezag van een godsdienst. Ik heb geen Heiland noodig. Ik kan mezelf wel redden”.

Is de grootspraak van dezen man gebaseerd op feiten? Is zijn conclusie juist? Veronderstelt, dat wij ons voor een antwoord tot de geschiedenis wenden. Was er ooit een tijd, wanneer alle bewoners der wereld boven zonde leefden? De geschiedenis maakt van zulk een periode geen melding. Neemt een andere proef. Is er ooit een volmaakt mensch geweest? Ja. Slechts een. Hield Hij zich bevrijd van de macht van het kwade door eigen kracht? Let wel op deze uitdrukkelijke woorden: „De Zoon kan niets van Zichzelve doen” (Joh. 5:19).

De mensch is een gevallen schepsel. Hij is van nature geneigd, het kwade te doen. De Schriften bevestigen dit feit. De gansche geschiedenis bewijst de droeve waarheid. In iedere eeuw hebben zich hebzucht, wellust, strijd, oorlog en bloedvergieten voorgedaan en de naties verbijsterd en verwoest.

Kan de gevallen mensch zich door eigen kracht tot een leven vol reinheid verheffen? Kan hij door eigen kracht de machten van het kwade overwinnen?

Een eenvoudig voorbeeld zal ons deze vragen helpen beantwoorden. Veronderstelt, dat het leven uit een eenvoudige handeling bestond. Veronderstelt, dat alhetgeen men in het leven had te doen was, een waardevol kleinood van een rijken man naar den top van een hoogen berg te brengen en het daar op een behoorlijke wijze af te geven aan een vooraanstaand en goedertieren personage in een kasteel; en het succes van de onderneming was, dat dit zonder een enkele fout werd gedaan. Kon een sterveling door zijn eigen kracht deze taak verrichten?

„Ja”, zegt de op zichzelf vertrouwende man, „wat wilt u me geven, wanneer ik het kleinood overbreng?” „Twee honderd pond”, zegt de rijke man. „Afgesproken”, zegt de trotsche man. Hij steekt het kleinood zorgvuldig bij zich en beklimt den steilen bergwand. Hij kent den persoon, aan wien het kleinood moet worden gebracht, niet. Hij heeft nimmer van hem gehoord. Hij bemint noch vreest hem. Doch slechts geïnspireerd door de aangeboden belooning, begint hij de berghelling te beklimmen. Wanneer hij stilhoudt, om te rusten, gaat er slechts een gedachte door zijn brein: „Wanneer ik mijn taak zal hebben volbracht, ontvang ik mijn belooning”. Iedere stap, welken hij doet, wordt aangezet door

dezelfde zelfzuchtige gedachte. Des te verder hij klimt, des te inhaliger en lager hij wordt. Want het is een gevestigde wet der menschelijke natuur, dat des te langer men zich aan een zuiver zelfzuchtige zaak geeft, des te kouder en harder men wordt.

Veronderstelt, dat hij den top zou bereiken, zou hij dan in staat zijn, het kleinood op de juiste manier af te geven? Bedenkt wel, dat de persoon, aan wien hij het moet geven, een zeer vooraanstaand en goedertieren man is. Denkt er ook wel aan, dat het kleinood op een behoorlijke wijze moet worden afgeleverd. Zou het voor een persoon gepast en juist zijn, het kleinood te geven, wanneer hij in zijn hart de lage gedachte heeft: „Ik ken je niet. Ik heb nooit van je gehoord. Ik vrees noch bemin je. Ik breng je dit kleinood alleen maar, omdat ik voor het overbrengen betaald word?” Kan er iets ongepaster zijn?

Laat ons nu het vraagstuk van het overbrengen van het juweel van een ander standpunt bezien. Veronderstelt, dat de rijke man een zijner dienstknechten opdracht zou geven, het kleinood te gaan bezorgen en hem met gevangenisstraf dreigen, wanneer hij het niet volbracht. Wat zou de houding en geest van den dienstknecht zijn, terwijl hij de bergheiling beklautert? Wij kunnen ons de woorden, welke in zijn gedachten opkomen, gemakkelijk indenken „Hardnekkigheid” en „gemelijkheid” zijn de woorden. Bij iederen stap, dien hij neemt, zal zijn geest zich meer verharderen. Wanneer hij den top bereikt, zou hij dan in staat zijn, een kostbaar kleinood aan een zeer goedertieren personage af te geven. Zou het juist zijn, het kleinood met haat in het hart en misnoegd over te dragen?

Wij kunnen geen enkele daad volmaakt verrichten, wanneer wij worden gedreven door de hoop op een belooning of de vrees voor straf. Het is slechts, wanneer we iets uit zuivere liefde voor een meerdere doen, dat onze daden volmaakt zullen zijn. Indien het kleinood ooit op een wijze wordt afgedragen, geschikt voor den goedertieren persoon, moet het worden gegeven door iemand, die den edelen bewoner in het kasteel werkelijk liefheeft. Doch niemand kan een persoon eeren, van wien hij nog immer heeft gehoord. We kunnen niet iemand beminnen, dien wij niet kennen. Daarom is het een natuurlijke gang van zaken, dat slechts iemand, die over den goedertieren persoon heeft gehoord, het kleinood op de juiste manier kan overbrengen.

Laat ons nu het op juiste wijze afdragen van het juweel van een geheel nieuw standpunt bezien. Laat ons veronderstellen, dat een goedhartige jongeman zich zou aanbieden, het kleinood te gaan brengen. „Ik zal uw juweel gaan brengen”, zegt hij. „Wat vraagt u voor uw diensten?” informeert de rijke man. „Niets”, antwoordt de edelhartige jongeman. „Ik heb den eenigen zoon van den goedertieren man in het kasteel ontmoet. Hij is de vriendelijkste, verstandigste en edelste man, dien ik ooit ontmoet heb. Ik ben geneigd te gelooven, dat de vader net zoo is als de zoon. Door mijn omgang met den zoon heb ik den goedertieren

man in het kasteel op den berg innig leeren liefhebben. Ik houd zooveel van hem, dat ik met het grootste plezier in de wereld hem dit kleinood ga brengen”.

Deze jongeman beklimt met het kleinood bij zich den berg. Hij loopt fier en met vasten tred. Er speelt een lach om zijn lippen, zijn oogen stralen, en in zijn hart is diepe vreugde. Hij doet de heerlijkste boodschap van zijn leven. Bij iederen stap, dien hij doet, wordt zijn vreugde grooter. Iedere ons energie, welke hij verbruikt, wijzigt zich in liefde voor dengene, dien hij gaat eeren. Want het is een gevestigde wet der menschelijke natuur, dat des te meer wij in den waren geest van liefde voor een ander doen, des te dieper en warer onze liefde wordt. Wanneer deze man den top bereikt, zal hij een edeler persoon zijn, dan toen hij begon. Door de moeite en opoffering voor een ander heeft hij zijn hart gezuiverd en zijn geest veredeld. Hij zal voor een juist en gepast overdragen van het kleinood kunnen zorgen. Hij zal het in den geest van ware liefde en eerbied kunnen afgeven.

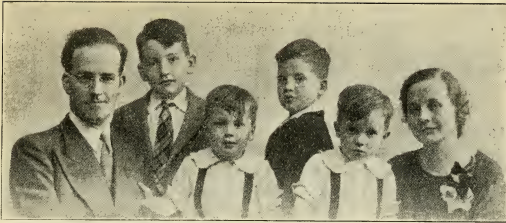
Jezus Christus kwam in de wereld, om God tot de wereld te openbaren. Hij was „Emanuel, God met ons”. In al Zijn toespraken sprak Hij, zooals God zou spreken. In Zijn geheele gedrag handelde Hij, zooals God zou handelen. In Zijn persoonlijkheid was Hij een levend beeld van den Vader. Door Zijn gewond, bloedend vleesch openbaarde Hij de teedere liefde van God voor Zijn kinderen. Door Zijn overwinning over het graf toonde hij de oneindige macht van God. Door deze volmaakte openbaring van de persoonlijkheid, liefde en macht van God, ons door het leven en de zending van den Zoon van God gegeven, worden wij er toe geleid, God lief te hebben met die reine liefde, welke al onze gedachten, al ons streven en onze handelingen boven de ruwe dingen van het zelfzuchtige leven verheft.

Zonder deze reine liefde voor God, welke door de goddelijke zending en bediening van Jezus Christus tot ons komt, is er geen zaligheid. Waarlijk zeide Jezus: „Wanneer Ik zal opgenomen zijn, zal Ik alle menschen tot Mij trekken”. Door de koorden van geloof en liefde trekt de Christus ons van het kwade tot het goede, van het onheilige tot het heilige, van het onvolmaakte tot het volmaakte.

GEEN VAARWEL, DOCH TOT WEDERZIENS!

Wat anders kunnen wij verwachten dan veranderingen in de loopbaan van het dagelijksch leven, wanneer het leven zelf, van de geboorte tot aan den dood, niets minder is dan een reeks veranderingen en ontwikkelingen. Toch zou de sterfelijke mensch, indien mogelijk, gaarne zijn zwakken arm willen uitstrekken, ten einde den loop der tijden in zijn vaart te stuiten en daardoor enkele der dingen, welke hem zoo waardevol zijn, te kunnen behouden.

Het is met zeer gemengde gevoelens, dat wij door middel van

de bladzijden van *De Ster van Nederland* deze laatste boodschap tot u richten.

Wij zouden de vriendschap, welke wij hebben gemaakt, willen behouden en in de ontelbare geestelijke feesten, waarvan wij met u allen hebben genoten, blijven deelnemen. De herinneringen aan dezelven zullen immer keurschatten voor ons zijn. Doch wij beseffen, dat het uur van ons afscheid is gekomen en zenden u deze boodschap, terwijl wij verdeeld zijn tusschen het verdriet, onze vele vrienden in dit land te moeten verlaten en de vreugdevolle gedachten aan het ontmoeten van onze geliefden.

Gedurende bijna drie jaar en negen maanden hebben wij met u gearbeid ter bevordering van God's doeleinden op aarde. Deze jaren zijn voor ons jaren van rijke zegeningen geweest. Het is waar, dat tegenspoed ons veel angst heeft veroorzaakt, doch wij keeren terug met twee jongens meer, dan wij zijn gekomen, alsmede met de vreugdevolle herinneringen aan talrijke vrienden, die wij tijdens ons verblijf onder u hebben gemaakt. Het was ons een vreugde, uw standvastigheid te mogen waarnemen, uw geloof, uw moed ten aanzien van tegenspoed, uw nederigheid en uw gewilligheid om tijd, talenten en stoffelijke rijkdommen op te offeren voor het welzijn van het Koninkrijk van God. Wij bewonderen u voor deze mooie deugden en zullen ze al de dagen ons levens als waardevolle herinneringen koesteren.

Door de samenwerking van zendingen en leden der Kerk gevoelen wij, dat de Kerk tijdens de jaren, dat wij onder u zijn geweest, in Nederland vooruitgang heeft gemaakt. Voor uw bijdrage in deze verbetering zeggen wij u oprecht dank en zullen bij onzen terugkeer in Salt Lake City aan het Eerste Presidentschap omtrent uw werkzaamheden en getrouwheid, een gunstig verslag uitbrengen.

Wij wenschen deze gelegenheid te baat te nemen, een elk en iegelijk van u te danken voor den steun en samenwerking, welke u ons hebt geschonken; voor het geloof, hetwelk u voor ons welzijn hebt beoefend en voor de gewilligheid, waarmede u hebt gehoor gegeven aan de raadgevingen van onze zijde.

Wij bepleiten eenzelfde ondersteuning voor President en Zuster

Murdock en weten, dat u hun deze wilt schenken, opdat het werk der Laatste Bedeeling moge voortgang maken.

Wij weten, dat wij u niets beters kunnen nalaten dan den zegen, welke in de aloude dagen aan Israël werd gegeven :

„De Heere zegene u en behoede u ;
De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten
En zij u genadig.
De Heere verheffe Zijn aangezicht over u
En geve u vrede !”

Wij willen en kunnen niet zeggen „Vaarwel” doch slechts „Tot ziens”.

Thomas Edgar Lyon.
Hermana Forsberg Lyon.
David Waldemar.
John Forsberg.
James Karl.
Allyn Lawrence.

GROETEN AAN DE KERK IN NEDERLAND

In alle oprechtheid gevoelen wij, dat door den oproep van het Eerste Presidentschap der Kerk, om over de Nederlandsche Zending te presideeren, een der mooiste zegeningen van ons leven de onze is geworden en wij beseffen, dat een zending, het eeuwig Evangelie te verkondigen, een groote onderneming beteekent met een machtige vreugde. Wij weten, dat wij naar een vriendelijk land zijn gezonden, hetwelk godsdienstvrijheid en persoonlijke uiting van geestelijke overtuiging toestaat; een land, rijk aan traditie, ontwikkeling en romance; een volk, hetwelk de fundamentele eigenschappen van geloof, hoop en liefde bezit; een goed geleide zending, volledig georganiseerd en van bekwame ambtenaren voorzien. Voor al deze dingen zijn wij dankbaar, terwijl een samenvoeging er van een overtuigingsperiode onvermijdelijk doet zijn.

De gedachte aan het weerzien van oude vrienden en het maken van nieuwe, de gelegenheid tot dienstbetoon en het aanvangen van nieuwe vraagstukken zijn alle factoren, welke er toe bijdragen, ons geloof te vergrooten en ons getuigenis te versterken.

Ons nederig verlangen is, de liefde, het geloof en vertrouwen van alle leden der zending en de zendelingen te winnen en in de voetstappen van President en Zuster Lyon te treden, die zoo naarstig en doeltreffend het programma van de Kerk in Holland hebben geleid.

Franklin J. Murdock.
Claire Thomas Murdock.
Joyce.
Thomas.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Evangelieleerklas (Oudersklas))

Voor 1en, 2en en 3en Zondag in Augustus 1937.

HOOFDSTUK XXV.

(Vervolg)

Het bijzijn van de tempelbewakers veroorzaakte geen stoornis voor des Meesters toespraak, ofschoon wij redelijkerwijze mogen veronderstellen, dat Hij het doel van hun komst wist. Hij sprak voort en zeide, dat Hij nog korten tijd met het volk zou zijn; en dat nadat Hij tot den Vader was teruggekeerd, zij Hem tevergeefs zouden zoeken, want waar Hij dan zou zijn, konden zij niet komen. Deze opmerking gaf aanleiding tot meerdere bittere discussie. Enkelen der Joden vroegen zich af, of Hij voornemens was, het land te verlaten en onder de heidenen te gaan en hen te onderlichten en de verspreide Israëlieten.

Als gedeelte van den tempeldienst, behoorende bij het feest, gingen de menschen in processie naar de Poel van Siloam. ¹⁾ waar een priester een gouden kan vulde, welke hij vervolgens naar het altaar droeg en daar het water onder trompetgeschal en de juichkreten der vergaderde schare uitgoot. ²⁾

Volgens bevoegde personen, bekend met de joodsche gebruiken, werd deze ceremonie op den sluitingsdag van het feest achterwege gelaten. Op dezen laatsten of „grooten dag”, welke zich kenmerkte door ceremonies van ongewone plechtigheid en vreugde, was Jezus wederom in den tempel. Het kan zijn geweest naar aanleiding van het aanbrengen van water vanuit de poel of het weglaten van de ceremonie vanuit het voorgeschreven programma van den grooten dag, dat Jezus luide uitriep, terwijl Zijn stem over de pleinen en door de gewelven van den tempel weerklonk: „Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien.” ³⁾

Johannes, de Evangelist, merkt terloops op, dat deze belofte verwees naar het uitstorten van den Heiligen Geest, welke te dien tijde nog niet was gegeven, en ook niet zou worden gegeven tot na de hemelvaart van den opgestanen Heer. ⁴⁾

Wederom waren vele menschen zoo onder den indruk, dat zij verklaarden, dat Jezus niemand anders als de Messias kon zijn; doch anderen weerlegden dit, zeggende, dat de Christus van Bethlehem van Judea moest komen en men wist, dat Jezus van

Zie vervolg blz. 223.

¹⁾ Aanteekening 3.

²⁾ Dit werd beschouwd als een letterlijke vervulling van Jes. 12:3.

³⁾ Joh. 7:37, 38; vergelijk tevens hiermede de verzekering aangaande „levend water”, aan de Samaritaansche vrouw gegeven, 4:10-15.

⁴⁾ Joh. 7:39; vergelijk 14:16, 17, 26; 15:26; 16:7; Luk. 24:49; Hand. 2:4.

GODSMANNEN

door William

ONDSCHIEDINGSTEEKENEN

Alexander de Grootte betreurde het, dat er geen andere werelden te veroveren waren, eenvoudig, omdat hij zijn gedachten niet kon richten op de onderwerping van ongeziene, doch edeler werelden. John A. Widtsoe zal nimmer aan het einde zijner overwinningen komen. Iedere dag ziet zijn vorschend brein nieuwe velden binnendringen. Dr. Widtsoe is een schrijver, een geleerde, een specialist, bekwaam in het behandelen der vraagstukken omtrent de menschelijke natuur en de natuur, jongens en mannen, alsmede omtrent oogsten en dieren. Doordat hij een natuurkundige bij uitnemendheid is, hebben zijn ongewone intelligentie en moreele kracht hem een der voornaamste administrateurs en leiders van zijn land gemaakt.

Hij werd 31 Januari 1872 op het eiland Froyen, Noorwegen, geboren. Zijn moeder, een ontwikkelde vrouw met litteraire bekwaamheid en diepe godsdienstige overtuigingen, bracht weinig of geen aardsche weelde mede naar Utah, toen zij in 1883 emigreerde, doch zij bracht mede een vastberadenheid, haar twee jongens onderwijs te geven. Dientengevolge ontving John A. Widtsoe het beste in die dagen te dienste staande onderwijs en tegen 1893 won hij verschillende studiebeurzen, terwijl hij met een doctoraat in de scheikunde aan een van Amerika's beroemdste scholen, de Harvard Universiteit, promoveerde. Hem viel de hoogste eer te beurt, een eer, welke op tweeërlei wijze kan worden verkregen: ten eerste door tijdens examens proeven van een buitengewone en veelomvattende bekendheid met een zekeren tak van studie af te leggen; ten tweede, door een algeheele uitmuntendheid in alle gekozen onderwerpen. De hoogste onderscheidingen konden tezelfder tijd op twee manieren worden verkregen. Beide van deze werden door hem gewonnen.

Na zijn promotie werden hem verschillende aanlokkelijke posities in de Oostelijke Staten aangeboden, doch hij verkoos naar Utah terug te keeren, waar hij zijn wetenschappelijk onderzoek in de landbouwkunde aanving en een aantal bulletins uitgaf. Onder zijn leiding werd de eerste landopmeting van den staat gedaan. Hij luide het eerste wetenschappelijke irrigatiewerk in, hetgeen wellicht het eerste systematisch pogen in de wereld was, om irrigatie een natuurwetenschap te doen zijn. Hij is een pionier in het bekwaamen van landbouwers en huisvaders. Hij won internationale onderscheiding voor zichzelf en zijn staat als organisator van den arbeid in het landbouwbedrijf op droge gronden. Enkele zijner wetenschappelijke bijdragen zijn in verschillende talen overgezet. Ze zijn van practisch en verrekend belang geweest. Als industrieel scheikundige had hij zich zeker fortuin en naam kunnen verwerven.

In Juni 1898 huwde hij Leah E. Dunford en diezelfde maand wist hij aanspraak te doen gelden op een studiebeurs met het voorrecht van een studie in den vreemde. Dientengevolge ging hij naar Duitschland, waar hij aan de groote universiteit van Goettingen studeerde en binnen een jaar zich de titels van Meester der Kunsten

Grootte

ding

Een nederlapper in Noorwegen tot een weduwe jongens schoenreeren bracht iets waardevo dan zolen onder schoenen". Toen werden te vond zij in elk „Mormoonsche uit nieuwsgierig onderzoek aan uitliep op de den doop van van Dr. John Widtsoe en een andere van ongewoon

Op elfjarige greede John rder en zesjar Osborne J. P. „De Herstelling Evangelie" sch Utah. Hij bek wikkellingsladd in de physiologie kunde een der mannen van A

Hij heeft de der waarheid er wereld verrij menschheid ge

Hij heeft in als president hoogste staats stellingen in rij van het or staan, doch het zijn moeder i plant, was zoo sterk, dat hij als opvoeder om lid van h der Twaalf a worden.

VAN HEDEN

mulder

kleine

en.

ge schoen-
wegen zeide
ve, die haar
men te repa-
„Ik kan u
llers geven
r uw jongens
en de schoe-
ruggebracht,
er van een
tractaat en
gheid begon
dus ving een
n, hetwelk
keering en
de moeder
Andreas
dus begon
geschiedenis
succes.
leeftijd emi-
nent zijn moe-
ig broertje,
(die later
ng van het
threef), naar
lom de ont-
er en werd
gische schei-
bekwaamste
merika.
schatkamer
ontsloten, de
kt en de
zegend.
zijn positie
van twee
onderwijsin-
de voorste
nderwijs ge-
geloof, door
n hem ge-
oprecht en
zijn positie
er aan gaf,
et Quorum
postelen te

en Doctor in de Wijsbegeerte
verwierf. In Zurich studeerde
hij in de scheikunde en ver-
bleef een tijd lang in Londen.

Dat was in 1900. Zeven en
twintig jaar later keerde hij
naar Engeland terug, ditmaal
als president der Europeesche
zendingen. In dien tusschentijd
had hij als president van twee
universiteiten in Utah gearbeid,
een werk, waarvoor hij bij
uitstek geschikt was, doch het-
welk hij opgaf, toen hij in Maart
1921 tot het apostelschap werd
geroepen. In dien tijd was hij
alreeds voortdurend als leider
in het openbaar opgetreden,
aangezien hij president of direc-
teur van talrijke onderwijs- en
landbouwcommissies van nation-
ale vermaardheid was. Door
zijn geschriften en zijn be-
kwaamheid tot organiseeren
zijn de zendingen in Europa

verrijkt. Onder zijn beleid werden zeer groote stappen gedaan in
de richting van zelfbestuur in de zendingen. Het werk der hulp-
organisaties werd vervolmaakt en ontving zijn juiste plaats in het
arbeidsplan. Men wordt getroffen door de kwaliteit en kwantiteit
van het door hem verrichte werk. Oud. Widtsøe is een productief
werker en zijn arbeid is van den eersten rang. Hij heeft de bij-
zondere bekwaamheid, de dingen in hun juiste verhouding te zien
en het vermogen, zichzelf duidelijk en schoon uit te drukken.

Er gaat een eenvoudigheid, bevattelijkheid, voornaamheid
en achting voor anderen van hem uit, welke alle eigenschappen
van waarlijke grootheid zijn. De diepte van zijn begrip, het ruime
zijnner verdraagzaamheid, het ontbreken van dogmatisme, de
wijsheid en doeltreffendheid zijner handelingen zijn alle bewijzen
van ware verhevenheid. Zooals hij zich op twee en twintigjarigen
leeftijd wist te onderscheiden door bekwaamheid tot arbeid en
verheven hoedanigheid, zoo onderscheidt hij zich thans in den
ouderdom van vijf en zestig jaar nog. Het was onder zijn leiding,
dat de Kerk onlangs aan enkele vooraanstaande universiteiten
van de Vereenigde Staten haar filosofie kon onderrichten in
den vorm van theologische cursussen, waaraan voor het maken
van bevordering op die universiteiten de noodige waarde werd
gehecht.

Dr. Widtsøe's schoone Scandinavische achtergrond, zijn wijze
keuze van een levensgezellin, zijn grondig begrip van den glorieuzen
godsdienst van den Meester zooals door den profet Joseph Smith
geopenbaard en zijn diepe toewijding daaraan — dit alles te
zamen met een der meest origineele en schitterendste intellecten,
welke wij hebben gekend, verklaren zijn uitstekende verrichtingen
en voorspellen een nog grootere toekomst voor hem.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Tot ziens! — Welkom!

Drie en een half jaar lang mocht *De Ster van Nederland* onder de bekwame leiding van Pres. T. Edgar Lyon met haar zoo lichtgevende en versterkende stralen de Nederlandsche Zending alsmede onzen lezers van heinde en verre tot zegen zijn.

Het spreekwoord: er is een tijd van komen, er is een tijd van gaan, is ook op den arbeid van onzen ex-redacteur van toepassing.

Reeds heeft Pres. T. E. Lyon met zijn vrouw, Zuster Hermana F. Lyon en hun kindertjes Nederlandschen bodem verlaten, en kunnen zij na lange jaren van noesten arbeid voor het belang van de Kerk van Jezus Christus en haar leden in Nederland zich op een spoedig weerzien van geliefden en vrienden verheugen.

Hun beider handel en wandel zijn een aaneenschakeling van goede voorbeelden geweest; het daadwerkelijk uitleven van het Evangelie van den Meester, dat zij met zoo veel vuur en geestdrift op velerlei terrein hebben verkondigd.

Al de verrichtingen van deze beide menschen te noemen, zou niet beteekenen te handelen in den geest, waarin zij hebben gearbeitet, n.l. den geest van nederigheid.

Overtuigd als wij zijn, dat slechts Eén hun zekerlijk de zegeningen zal toebedeelen, welke de familie Lyon tijdens de aardische loopbaan zoo noodig heeft, kunnen wij Hollanders hun slechts toeroepen: „Vaartwel — Tot wederziens.”

Doch niet alles van hen heeft Holland verlaten: Nog weerklinken hun raadgevingen in de gemeenten onzer Zending; nog verblijft bij ons de weldadige geest, welken deze menschen verspreidden, waarheen zij zich ook wenden; nog spreken tot ons hun geduld en vertrouwen, hun moed en gelatenheid in de dagen van ziekten, welke zij hebben moeten doormaken. Angstige uren hebben zij moeten doorbrengen aan het ziekbed van hun kleinen alsmede van enkelen der zendelingen, voor wie zij inderdaad een Zendingsvader en -moeder zijn geweest. Doch ondanks dit alles was nimmer een goede raad hun teveel, werd nog steeds tijd gevonden voor een ieder, die voor zijn persoonlijke problemen een afdoende oplossing zocht.

Eerst dan mogen wij verzekerd zijn, dat Broeder en Zuster Lyon vreugde van hun arbeid kunnen genieten, wanneer de leden in Nederland trachten, hun voorbeeldig christelijk leven te volgen en hun willen doen weten, dat zij hun raad willen opvolgen:

„Hoeveel hadden wij kunnen doen, indien wij ijverig waren geweest, gewilliger om te dienen, vriendelijker jegens hen, met wie wij in aanraking zijn gekomen en geduldiger met hen, die onze hulp en troost zoozeer behoefden”.

Met dezelfde liefde en genegenheid, waarmede wij Br. en Zr. Lyon hebben trachten te ondersteunen, roepen wij onzen nieuwen president Frank J. Murdock en zijn vrouw, Claire Thomas Murdock, alsmede hun kindertjes Joyce en Thomas een hartelijk „Welkom in Nederland” toe. Wij zijn er van overtuigd, dat Br. en Zr. Murdock waardige plaatsvervangers zullen zijn en zekerlijk hun uiterste krachten zullen wijden aan de belangen der Zending. Voor vele leden der Kerk in Nederland is ook Br. Murdock geen onbekende; van ganscher harte wenschen wij hem en zijn echtgenoot zeer veel succes op hun arbeid. Wij zijn er evenwel zeer goed van doordrongen, dat om dit te kunnen bereiken, de arbeidzaamheid van beide zijden zal moeten komen: wij leden dienen hun onze uiterste ondersteuning en ons volste vertrouwen te schenken en ons ernstig geloofsgebed zal dagelijks voor hun welzijn in Nederland opstijgen.

Moge de Heere geven, dat hun zendingstijd in Holland voor hen een zeer aangename en onvergetelijke zal zijn! R.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 219).

Galilea kwam. ¹⁾ Daardoor ontstond er verdere scheiding; en ofschoon enkelen Hem wilden grijpen, werd er niemand gevonden, die Hem durfde aanvatten.

De politieambtenaren keerde zonder bestemden gevangene terug. Op de toornige vraag van de hooge priesters en Farizeën, waarom zij Hem niet hadden medegebracht, erkenden zij, dat zij zoo door Zijn leeringen waren getroffen, dat zij niet tot arrestatie konden overgaan. „Nooit heeft een mensch alzoo gesproken, gelijk deze mensch” zeiden zij. Hun hooghartige meesters waren ziedend. „Zijt ook gijlieden verleid?” vroegen zij; en verder „Heeft iemand uit de oversten in Hem geloofd; of uit de Farizeën?” Wat was de meening van het gewone volk waard? Zij hadden nimmer de wet geleerd en waren daarom vervloekt en van geen belang. Toch waren met dit vertoon van trotsche minachting de hooge priesters en Farizeën bang van het gewone volk, en werden wederom in hun boos oogmerk gestuit.

Uit de menigte steeg een stem van milddadig protest op. Nicodemus, een lid van het Sanhedrin en dezelfde, die des nachts tot Jezus was gekomen om naar de nieuwe leer te vragen, ²⁾ verzamelde moed genoeg om te vragen: „Oordeelt ook onze wet den Mensch, tenzij dat ze eerst van hem gehoord heeft en ver-

¹⁾ Aanteekening 4.

²⁾ Joh. 3; hoofdstuk XII.

staat, wat hij doet?" Het antwoord was beleedigend. Dol van kwazelachtigheid en bloeddorstig fanatisme, wendden enkelen zijner collega's zich tot hem met de bijtende vraag: „Zijt gij ook uit Galilea", bedoelend. Zijt gij ook een discipel van dezen Galileër, dien wij haten? Nicodemus werd kortaf gezegd, de schriften te bestudeeren en hij zou zekerlijk geen voorspelling vinden omtrent een profeet, die uit Galilea afkomstig zou zijn. De woede van deze geleerde kwazels had hen zelfs voor hun eigen pocherige geleerdheid verblind, want verscheidene der oude profeten waren als Galileërs bekend, ¹⁾ indien zij echter alleen wilden verwijzen naar dien Profeet, omtrent Wien Mozes had gesproken, den Messias, dan hadden zij gelijk, want alle voorspellingen wezen op Bethlehem in Judea als Zijn geboorteplaats. Het is duidelijk, dat men Jezus als uit Nazareth afkomstig zijnde beschouwde en dat de omstandigheden van Zijn geboorte niet algemeen bekend waren.

»Ga heen en zondig niet meer«²⁾

Nadat de feesten voorbij waren, ging Jezus op zekeren morgen vroeg naar den tempel; en terwijl Hij daar zat, waarschijnlijk in den Voorhof der Vrouwen, welke gewoonlijk de plaats van openbaar bijeenkomen was, schaarden zich velen om Hem heen en Hij ging voort met onderwijzen, zooals Zijn gewoonte was. Zijn toespraak werd onderbroken door het verschijnen van een groep schriftgeleerden en Farizeëen met een gevangen genomen vrouw, die zooals zij zeiden, zich aan overspel had schuldig gemaakt. Zij legden Jezus deze bewering en vraag voor: „Mozes heeft ons in de wet geboden, dat dezulken gesteenigd zullen worden; Gij dan, wat zegt Gij?" Het was een vooropgezet plan, Jezus dit geval voor te leggen, een overwogen poging, om een oorzaak te vinden, waarop men Hem kon beschuldigen. Ofschoon het geen ongewoon verschijnsel was, dat de Joodsche oversten rabbijnen van erkende wijsheid en ervaring om raad vroegen, wanneer in moeilijke gevallen moest worden belist, bracht het hiergenoemde geval geen wettelijke verwickelingen met zich. De schuld van de vrouw schijnt niet te zijn betwijfeld, ofschoon omtrent de door de wet vereischte getuigen niet wordt vermeld, dat zij verschenen, tenzij de beschuldigende schriftgeleerden en Farizeëen als zoodanig moeten worden beschouwd; de wet was duidelijk en de gewoonte der tijden, waarnaar zulke overtreders werden behandeld, was welbekend. Hoewel het waar is, dat de wet van Mozes had bepaald, dat als straf voor overspel de dood door steenigen gold, was de toepassing van deze strenge straf reeds lang voor Christus' tijd afgeschaft. Men zou zeer terecht kunnen vragen, waarom de andere persoon in de daad van de

¹⁾ Volgens vele vooraanstaande zegsmannen waren Jona, Nahum en Hosea allen van Galilea; en men geloofde verder, dat Elia eveneens van Galileesche afkomst was.

²⁾ Joh. 8: 1-11.

vrouw niet voor het gerecht werd gebracht, daar de wet, door de gediensdige beschuldigers zoo vol vuur aangehaald, toch in de straf voor beide partijen van de daad voorzag.¹⁾

De vraag van de schriftgeleerden en Farizeën „Gij dan, wat zegt Gij?“ kan hun verwachting hebben vertolkt, dat Jezus de wet als verouderd zou verklaren; wellicht hadden zij gehoord van de Bergrede, waarin vele voorschriften voor de Mozaische wet waren opgenoemd.²⁾ Had Jezus beslist, dat de ongelukkige vrouw den dood moest sterven, dan zouden haar beschuldigers wellicht hebben aangevoerd, dat Hij het bestaande gezag tartte; en mogelijk had men een beschuldiging van opstand tegen het Romeinsche gezag naar voren gebracht, aangezien men alle Joodsche rechtbanken de macht, om de doodstraf toe te passen, had ontnomen; en bovendien was het misdrijf, waarvan de vrouw beschuldigd werd, onder de Romeinsche wet geen groote overtreding. Had Hij gezegd, dat de vrouw ongestraft kon heengaan of slechts een geringe straf moest ondergaan, dan zouden de listige Joden Hem hebben kunnen beschuldigen van oneerbiedigheid voor de wet van Mozes. Jezus schonk dezen schriftgeleerden en Farizeën eerst weinig aandacht. Terwijl Hij zich bukde, haalde Hij Zijn vinger langs den grond; doch terwijl Hij schreef, bleven zij Hem vragen. Zich oprichtend, antwoordde Hij hen met de pittige zinsnede, welke spreekwoordelijk is geworden: „Dië van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar“. Dit was de wet; de beschuldigers, op wier getuigenis de doodstraf werd uitgesproken, moesten het eerst met de uitvoering van de straf beginnen.³⁾

Nadat Hij gesproken had, bukde Jezus zich wederom en schreef op den grond. De beschuldigers van de vrouw waren „van hun geweten overtuigd“; beschaamd en in ongenade gevallen, slopen zij weg, allen van de oudsten tot de jongsten. Zij wisten zichzelf ongeschikt, om als beschuldigers of rechters te verschijnen.⁴⁾ Wat maakt het geweten de menschen tot lafaards! „En Jezus, Zich oprichtende, en niemand ziende dan de vrouw, zeide tot haar: Vrouwe! waar zijn deze uwe beschuldigers? heeft niemand u veroordeeld? En zij zeide: Niemand, Heere! En Jezus zeide tot haar: Zoo veroordeel Ik u ook niet; ga heen en zondig niet meer!“⁵⁾ De vrouw was bekeerd; zij wachtte nederig des Meesters beslissing af, zelfs nadat haar beschuldigers waren heengegaan. Jezus schonk niet uitdrukkelijk vergiffenis; Hij veroordeelde niet; doch Hij zond de zondares heen met een plechtige bezwering voor een beter leven.⁶⁾

¹⁾ Deut. 22: 22-27.

²⁾ Matth. 5: 21-48.

³⁾ Deut. 17: 6, 7; eveneens 13: 9.

⁴⁾ Vergelijk Rom. 2: 1, 22; Matth. 7: 1, 2; Lukas 6: 37; 2 Sam. 12: 5-7.

⁵⁾ Joh. 8: 10, 11; vergelijk 5: 14. Beschouw een ander voorval van geschonken genade door diep berouw, Luk. 7: 36-50.

⁶⁾ Aanteekening 5.

Het Licht der wereld ¹⁾

Zittend binnen het tempelgedeelte, bekend als de schatkist, hetwelk in verbinding stond met den Voorhof der Vrouwen,²⁾ ging onze Heere met Zijn onderricht voort, zeggende: „Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben”.³⁾ De groote lampen als een teeken van de vreugdevolle feesten, welke juist waren geëindigd, op het plein opgehangen, gaven kracht aan de uitspraak van onzen Heere omtrent Zichzelf als zijnde het Licht der Wereld.

Aanteekeningen

3. De Poel van Siloam. De namen „Shiloah” („Shelah”, Neh. 3:15, „Siloah” in de geautoriseerde vertaling) en „Siloam” hebben dezelfde overeenkomst in het Hebreeuwsch en Grieksch, respectievelijk „Silwan” in den modernen Arabischen naam („Ain Silwan”) van den poel aan den mond van El-Wad. Al de vroegere verwijzingen stemmen met deze vereenzelviging overeen (vergelijk Neh. 3:15; Josephus, *Wars of the Jews*, V, 4:1, 2; 6:1; 9:4; 12:2; II, 16:2, VI, 7:2; 8:5). Ondanks zijn moderne aanduiding als een „ain” (bron), is Siloam geen bron, doch wordt gevoed door een tunnel, welke door de rots van de Gihon, of Virgin's Fountain, is gegraven.” — L. B. Paton, in artikel „Jeruzalem”, *Stand. Bible Dictionary*.

4. Vanwaar zou de Messias komen? Velen onderdrukken hun ingevingen om te gelooven in Jezus als de Messias door de tegenwerping, dat alle profetieën aangaande Zijn komst naar Bethlehem als de geboorteplaats verwijzen en Jezus van Galilea kwam. Anderen verwierpen Hem, omdat zij hadden geleerd, dat niemand wist, vanwaar de Messias kwam en zij wisten allen, dat Jezus van Galilea kwam. De oogenschijnlijke inconsequentie wordt aldus verklaard: De stad Davids, of Bethlehem in Judea was zonder twijfel de aangewezen plaats van des Messias' geboorte; doch de rabbijnen hadden foutief geleerd, dat spoedig na de geboorte het Christuskind zou worden weggenomen en na een tijd als Man zou verschijnen en dat niemand zou weten, vanwaar of hoe Hij was teruggekeerd. Geikie (II, blz. 274) die gedeeltelijk Lightfoot citeert, maakt van de algemeene kritiek aldus melding: „Zeggen de rabbijnen ons niet”, zeiden sommigen, „dat de Messias in Bethlehem zal geboren worden, doch dat Hij na Zijn geboorte door geesten en stormen zou worden ontrukkt en dat, wanneer Hij ten tweede male zal verschijnen, niemand zal weten, vanwaar Hij is gekomen”. Doch wij weten, dat deze man van Nazareth komt.”

5. Het verslag aangaande de vrouw, in overspel gegrepen. Enkele moderne critici beweren, dat de verzen Joh. 7:53 en 8:1-11 niet op hun plaats zijn, zooals zij in de geautoriseerde of King James (den Engelschen) tekst van den Bijbel voorkomen, op grond van het feit, dat het daarin beschrevene niet in zekere der vroegere manuscripten van het Evangelie van Johannes voorkomt en dat de stijl van het verslag onderscheidend is. In sommige geschriften komt het aan het einde van het boek voor. Andere geschriften bevatten het verslag, zooals het in den Engelschen

¹⁾ Joh. 8:12-20.

²⁾ Aanteekening 6.

³⁾ Joh. 8:12; vergelijk 1:4, 5, 9; 3:19; 9:5; 12:35, 36, 40. Zie eveneens *Leer en Verb.* 6:21; 10:58, 70; 11:11; 14:9; 84:45, 46; 88:6-13.

Bijbel voorkomt. Canon Farrar vraagt zeer stellig (blz. 404, aant.), indien het vooral niet op zijn plaats of niet van Johannes' auteurschap afkomstig is, het in zoovele belangrijke geschriften de plaats werd gegeven, zooals wij die nu kennen?

6. **De Schatkist en de Voorhof der Vrouwen.** „Een gedeelte van de ruimte der binnenhoven was voor Israëlieten van beide sexen open en werd onderscheidenlijk als de Voorhof der Vrouwen aangeduid. Dit was een door zuilen omgeven ruimte en was de plaats, waar gewoonlijk de menigte voor de voorgeschreven wijze van openbare aanbiddingsdiensten zich verzamelde. Van deze hof werden de vier hoeken gebruikt als kamers voor ceremoniële doeleinden; en tusschen deze en de huizen aan de poorten waren andere gebouwen, waarvan er een aantal bestonden uit de Schatkist, waarin trompetvormige kisten waren geplaatst voor de gaven.” (Zie Markus 12:41-44). *The House of the Lord*, blz. 57-58.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. F. B. Jex is aangesteld als toeziend ouderling van het Rotterdamsche district.

Oud. J. P. Vorkink is aangesteld als president der Schiedamsche gemeente, met Br. R. Schippers als eerste raadgever.

Oud. R. S. Lewis zal Oud. Vorkink in Groningen opvolgen.

Oud. B. H. Hilton is van Overmaas naar Amsterdam vertrokken.

Oud. G. B. Swapp heeft Delft verlaten en werkt thans te Overmaas.

Oud. J. M. P. J. Verstegen is vanuit Drachten naar Delft overgeplaatst.

Oud. G. G. Nebeker is thans te Drachten arbeidzaam; voordien werkte hij te Overmaas.

Oud. G. M. Bird is te Overmaas geplaatst.

Ouderlingen E. Schick van den Haag en E. D. Buchanan van Dordrecht hebben van standplaats verwisseld.

Oud. L. C. DeHaan werkt thans te Gouda.

Huwelijksinzegeningen

Op 1 Juli j.l. werd in de kerkzaal der Dordtsche gemeente door Pres. T. E. Lyon het huwelijk ingezegend van Br. Pieter van Hulst en Zr. Christina Cornelia van Eynsbergen. Het bruidspaar trad door een eerepoort van groen en bloemen de zaal binnen; de geheele dienst was indrukwekkend. Nadien werd door de leden der gemeente het jonge paar een cadeau aangeboden.

Het huwelijk van Br. Wouter de Haan der Rotterdamsche gemeente en Hendrika Johanna Kiekens van Rotterdam werd tijdens een kerkdienst in de Rotterdamsche zaal ingezegend door Pres. T. E. Lyon op 7 Juli j.l. Onder zeer groote belangstelling van vele familieleden en vrienden werd een indrukwekkend programma gegeven, terwijl het interieur der kerkzaal door het keurig aanbrenge van groen en bloemen een plechtig en feestelijk aanzien bood.

Van ganscher harte wenschen wij beiden paren de rijkste vreugde en het grootste geluk in het leven en bidden, dat des Heeren keurzegeningen hun ganschen levenstijd ruimschoots op hen zullen worden uitgestort. Door het in gerechtigheid dienen van God weten wij, dat deze hun zekerlijk niet zullen worden onthouden.

Inzegening

Op 13 Juni j.l. werd door Pres. A. van Buuren der Overmaassche gemeente het kindje ingezegend van Br. Gerrit A. Coomans en Zr. Hendrika Coomans-geb. de Roo. Zij ontving den naam Maria Cornelia Coomans.

Ontslagen

Op 24 Juni j.l. werd Oud. Roscoe Julian Willey, laatstelijk arbeidzaam als president der Schiedamsche gemeente, van zijn werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen.

Hij zal via het Panama-kanaal naar Californië terugkeeren, waar hij zijn ouders zal ontmoeten.

Op 8 Juli j.l. werd Oud. Jacobus Johannes van Langeveld van zijn zendingsarbeid in Nederland ontslagen, na meer dan twee jaar als president van beide, het Rotterdamse en het Amsterdamsche district te zijn werkzaam geweest. Op 10 Juli d.a.v. is hij per s.s. „Statendam” naar zijn tehuis in Salt Lake City, Utah, teruggekeerd.

Alle leden en vrienden der Kerk in de Nederlanden wenschen dezen zendingen God's zegen op hun verderen levensweg.

Bezoekers vanuit en naar Amerika

Broeder en zuster van der Steen van Salt Lake City, voordien van Dordrecht, zijn thans in Nederland op bezoek. Broeder van der Steen is een zendingling in Salt Lake City.

Zuster Maria Herbert der Delftsche gemeente verliet op 10 Juli j.l. per s.s. „Statendam” Holland voor een bezoek aan haar kinderen in Utah.

Br. Jentje Borger, president der Rotterdamse gemeente, thans in Utah op bezoek, meldt ons omtrent de vreugde, welke het weerzien van zoovele vroegere vrienden in het Verre Westen hem bereidt en vraagt, zijn vele vrienden in Nederland te groeten.

Overleden

VAN MOSSEL. — Op 4 Juni j.l. overleed te Apeldoorn Wolter van Mossel, ouderling der Apeldoornsche gemeente. Hij werd 29 Maart 1853 te Epe (Gld.) geboren en 11 Januari 1899 door Oud. Klaas Alkema gedoopt.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

President Heber J. Grant ving zijn rondreis door Europa aan met het toespreken van de Amerikaansche Club van Parijs op 24 Juni j.l. Hij heeft de Fransche, Zwitsersch-Duitsche, Czecho-Slovaaksche en Duitsch-Oostenrijksche zendingen bezocht en zal de viering van het honderdjarig bestaan der Britsche Zending bijwonen te Rochdale, Engeland, zulks van 30 Juli tot 2 Augustus.

Het ligt in zijn voornemen, tijdens de eerste week in Augustus Holland te bezoeken en zal daarna de Scandinavische landen doorreizen.

INHOUD

Pioniers, kampeerend bij Independence-Rots	213	Jezus de Christus	219
Des menschen behoefte aan een Zaligmaker	214	Godsmannen van heden	220
Geen vaarwel, doch tot wederziens!	216	Van de Redactie:	
Groeten aan de Kerk in Nederl.	218	Tot ziens! — Welkom!	222
		Gebeurtenissen in de Zending	227
		Kerknieuws van overal	228